

TANYA STEWNEROVÁ

Alca
dívka moře
Velrybí
zpěv

Část
1

FRAGMENT

Alea – dívka moře – Velrybí zpěv (Část 1)

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tanya Stewnerová
Alea – dívka moře – Velrybí zpěv (Část 1)
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Alea
divka moře
Velrybí
zpěv

U **Tanyi Stewnerové** to s knihami nebyla láska na první pohled. Poté, co jí její učitelka na základní škole řekla, že se pravděpodobně nikdy nenaučí správně číst a psát, objevila svou vášeň pro psaní relativně pozdě, někdy kolem desátého roku života. Od tohoto okamžiku se z ní příběhy jenom hrnuly. Tanya Stewnerová, narozena 1974, studovala literární vědu a pracovala mnoho let jako překladatelka a lektorka. V současnosti se již naplno věnuje spisovatelství. Její série knih pro děti *Alea – dívka moře* a *Lili Větropláška* a trilogie o elfech se staly bestsellery nejenom v Německu, ale i v mnoha jiných zemích.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea
 dívka moře
Velrybí
zpěv

Část
1

FRAGMENT

First published in German under the title
Alea Aquarius 9 Teil 1: Der Gesang der Wale by Tanya Stewner,
with illustrations by Claudia Carls.
© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, 2023
Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, Germany
Translation © Lucie Simonová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6759-9
ISBN e-knihy 978-80-253-7101-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7102-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7103-9 (1. zveřejnění, 2024) (MOBI)

Obsah

Dopis autorky	7
Doma	11
Vlk	27
Smršť šípů	42
Sušenkové nebe	48
Misaki	62
Velrybí volání	78
Grecer	85
Citadela	93
Andělé smrti	105
Láska magických bytostí	115
Modrá	129

Ekologická katastrofa	140
Vina	150
Rodinná návštěva	157
Kouzelný plášť	167
Playlist	172
Plán	183
Calling you out	196
Komičtí podivíni	206
Spojenectví	213
Důstojnost	224
Honící psi	230
Generálka	241
Concerto per l'ambiente	249
Taurus	260

Dopis autorky

Milé čtenářky, milí čtenáři,
možná jste si již říkali, proč je tento devátý díl knihy vydávaný ve dvou částech, protože něco takového jsem ještě nikdy neudělala. Píši vám tedy dopis, abych to vysvětlila.

Když jsem se po dokončení osmého dílu chtěla vrátit k psacímu stolu, bohužel jsem onemocněla. Celou zimu se mi dařilo hodně špatně, takže jsem dlouhé měsíce nemohla psát. Časový plán devátého dílu tak vzal kompletně za své, protože když se můj zdravotní stav na začátku roku začal opět lepší, nebylo již v mých silách odevzdat rukopis v původním termínu na konci května. „Velrybí zpěv“ je jeden z nejobsáhlejších svazků celé řady a na takovou bichli je prostě zapotřebí čas. Aby ale mohla kniha vyjít tradičně v říjnu, je nutné odevzdat rukopis v květnu. Říkala jsem si, co teď? Bylo mi strašně líto, že bych vás v říjnu nechala bez knihy, s prázdnýma rukama.

Společně s lidmi z nakladatelství Oetinger jsme přemýšleli, co s tím. V žádném případě jsem nechtěla devátý

díl krátit nebo z něj naopak udělat dva, protože příběh je vystavěný tak, že ho prostě není možné rozdělit do dvou nezávislých knih. Nakonec nás napadlo devátý díl rozdělit na dvě části.

První díl právě držíte v rukách a jsem moc ráda, že se podařilo v běžném rytmu ve správnou dobu první část knihy vydat. Na druhém dílu právě pracuji a věřím, že jeho zveřejnění nebude až za další rok.

Doufám, že je rozdělení knihy dobrým kompromisem. Je to sice celé trochu neobvyklé, ale nemusíte tak na pokračování knihy čekat déle než obvykle, a zároveň je možné vyprávět příběh v jednom celku.

Nyní mi tedy již pouze zbývá popřát vám hodně zábavy při čtení.

Přeji vám dobré vlny, moji milí.

Vaše Tanya

Náhle Alea ucítila v plicích bodavou bolest. „Z těch sudů něco vyteklo do vody!“ zakašlala. V ústech cítila ostrou kovovou chuť.

Lennox ji odtáhl o kousek dál.

Vtom se Alea přepnula do elvarionského modu – najednou měla zcela jasné myšlenky a dokázala celou situaci rychle zanalyzovat se všemi detaily.

„Musíme nahoru na loď, ze které ty sudy shazují,“ vysoukala ze sebe. Jedna její část se sice chtěla co nejrychleji vydat k informačním sloupům, aby na ně mohla napsat varování před jedovatým odpadem, větší část ale chtěla zajistit, aby se do moře nedostaly další sudy. „Musíme ty lidi zastavit,“ zasténala a uvědomila si, jak těžko se jí dýchá. Jed jí nezadržitelně pronikal žábami do těla...

Alea stála na přídi *Crucis*. Prastará plachetnice lehce sténala a Alee připadalo, jako by měla radost, že se jí vrátila posádka, a dávala to najevo blaženým povzdychem. Alfa cru byli konečně zpátky na palubě. Alea měla pocit, že byli pryč celou věčnost – v Sankt Goarshausenu, v Benátkách a na všech místech mezi tím. Nyní ale začínala další kapitola jejich cesty.

Crucis na ně čekala dobře skrytá v malém přístavu blízko Říma mezi rustikálními rybářskými loděmi a elegantními katamarány. Alfa cru se na loď vrátili teprve před několika málo minutami. Předtím projeli v „půjčeném“ modrém kombíku polovinu Itálie. Auto, které jim „zorganizovala“ Siska, už nyní stálo na parkovišti místní autopůjčovny. Prostě ho tam odstavili a došli do malého přístavu pěšky. Jakmile měli *Crucis* na dohled, rozběhli se a s nespoutanou radostí vylezli po žebříku nahoru na palubu. Když Alea hned po Tess přelezla zábradlí a shodila ze zad těžký batoh, zaplavil ji nádherný, jako peříčko lehoučký pocit štěstí. Důvěrně známá vůně dřeva a zvuk

vrzajících palubek pod nohama, tiché šplouchání vln o trup těla... tady na *Crucis* byla doma.

Alea hned spěchala na příď. Milovala ten pocit, kdy stála na lodi úplně vepředu a pozorovala moře. Teď se ale místo toho otočila na zád, protože jí připadalo nádherné sledovat členy posádky Alfa cru, jak se vrací domů.

Ben Libra, jejich kapitán a pevná skála, právě vstoupil na kapitánský můstek a rukou jakoby na pozdrav přejel po velkém dřevěném kormidle. Když se s požitkem zhluboka nadechl a nasál do sebe vůni důvěrně známého místa, rty se mu roztáhly do širokého úsměvu. Alea si pomyslela, že na palubě *Crucis* vypadají všichni členové posádky Alfa cru vždy o něco šťastněji než kdekoliv jinde. Obzvláště Ben. Celý zářil a Alea ho bez jakéhokoliv ostychu pozorovala. Ben byl do hněda opálený, měl bdělé modré oči a dokonalý rockový účes, který díky větru a vodě vypadal tak dobře, že by s ním mohl být na titulní stránce jakéhokoliv časopisu o plachtění. Hlavně ale celý zářil.

Nevypadali ale vlastně všichni podobně nadšeně? Alea po nich přejela pohledem. Tess Taurus, francouzská pirátská princezna, právě zametala palubu starým žíněným smetákem, a přestože se přitom musela sehnout a černé dredy jí padaly do obličeje, držení jejího těla stále prozrazovalo hrdost a nepoddajnost. Ano, i Tess zářila. Alein úsměv se ještě prohloubil, když uviděla na Tessině rameni malého baculatého racka – tetu Hildegardu.

Pták vykouzlil Tess na rtech široký úsměv, protože přilétl hned po jejich příchodu na loď, jako by se nemohl dočkat okamžiku, kdy si sedne na rameno svého nejoblíbenějšího člověka.

Když Alea klouzala pohledem dále, rozbušilo se jí srdce. Tam vzadu byl Lennox a právě prohlížel celou loď, zda se na ní nenachází něco nebezpečného. Lennox Scorpio byl její přítel, její *boyfriend*, do kterého byla i po všech společně prožitých dobrodružstvích stále zamilovaná až po uši. Lennox měl na sobě černou koženou bundu, tmavé vlasy mu splývaly hluboko do čela a azurově modré oči zářily na všechny strany. Alea by se na něj nejraději ještě nějakou dobu jenom tak dívala, ale její pozornost upoutalo něco jiného.

Samuel Draco, nejmladší člen party, stál uprostřed paluby. Byl bosý a na hlavě se mu skvěl nový pirátský klobouk, zpod kterého mu vykukovala nezkrotná zrzavá hříva. Rošťácký pihovatý obličej měl těsně u hlavního stěžně, kterého se dotýkal rukama, a Alea ho slyšela říkat: „Ahoj, ty půvabná krásko! Dřevěná krásko. Půvabné dřevo!“ Zcela zjevně tím myslel *Crucis*. „Benátky byly parádička, ale neexistuje na světě žádné krásnější místo než tvoje paluba, to je dočista jasné. Jsi má veranda moře, ty moje plachetničko *Crucičko*, lůno mého dobrodružného srdce, bezpečný přístave v bouřích života –“

Vtom mu od Tess přiletěl záhlavec. „Hlavně se té lodi teď neptej, jestli vlastně ví, že jsi do ní totálně zamilovaný!“

Sammymu zacukaly koutky úst. Zjevně měl přesně to v plánu. „No dobře, dobře,“ bránil se s úsměvem. Potom se otočil k rackovi. „To není fér,“ zvolal bezprostředně. „Teta Hildegarda tady na tebe čekala a pravděpodobně seděla celé dny na stěžni a vyhlížela tě. Kde je ale Žmolka?“ Žmolka Vozka byl tuleň kroužkovaný, kterého Sammy v Norsku zachránil před smrtí a od té doby se stal jeho vroucně milovaným zvířecím kamarádem.

Sammy se pustil stěžně, s toužebným výrazem došel k zábradlí a vytáhl z kapsy u kalhot píšťalku – magickou píšťalku ze světa mořských lidí, kterou bylo možné přivolat svého osobního tuleně. Foukl do ní a z píšťalky vyšel vysoký tón.

Okamžitě se ozvalo utrápené zasténání. Siska, Darkonka, měla neuvěřitelně citlivý sluch a pronikavě ostré zvuky ji doslova bolely.

Sammy sebou trhnul. „Ou, to mě strašně mrzí! Vůbec jsem si neuvědomil, že tady stojíš.“

Siska jenom mávla rukou, obličej měla ale stále ještě stažený do bolestivé grimasy.

„Už nikdy píšťalku nepoužiju, pokud budeš nablízku, Sisko Sisto.“ Sammy se nepřítomně zadíval na moře. „Už jsme na palubě minimálně deset minut a Žmolka se ještě neobjevila!“

„Zatím se vždycky vrátila,“ uklidňovala ho Alea. „Dříve nebo později se objeví.“

„No dobře.“ Sammy si odfoukl zrzavý pramen vlasů z obličeje. Vlasy už měl tak dlouhé, že by si z nich mohl zaplést cop. „Nejlepší možný scénář událostí je vždy ten nejpravděpodobnější, proto nejlépe možné předpokládám to nejpravděpodobnější: Žmolka se brzy vrátí.“

Tess protočila oči a vrátila se k zametání paluby. Ben se na kapitánském můstku ponořil do lodního deníku a Lennox obratně a s lehkostí vyšplhal nahoru na stěžen – nejspíše aby se poohlédl po rušičkách, zaměřovačích a podobných přístrojích. Přece jenom, měli nepřátele a člověk nikdy neví...

Alea došla k Sisce, která si stále ještě mnula uši. Darkonka byla vysoká, štíhlá a měla černočernou kůži, která vypadala v kombinaci se zářivě světlýma očima až nadpřirozeně.

„Mám ti ukázat salon a kajuty?“ zeptala se jí Alea.

Siska okamžitě přikývla. Určitě se nemohla dočkat, až si loď, o které toho tolik slyšela, důkladně prohlédne. Alea zamířila ke dveřím do podpalubí a se Siskou v těsném závěsu sešla těch několik málo kroků do útrob *Crucis*. Tady dole to bylo opravdu útulné. Po pravé ruce se nacházel kuchyňský kout se sporákem, skřínky na zásoby a pračka. Po levé ruce byla umístěná mini koupelna se záchodem, umyvadlem a sprchou. Rovně se potom pokračovalo do salonu, který působil nesmírně přívětivě – obývací koutek se starým laptopem, tlustý koberec a dvě pohovky.

„Páni,“ zamumlala Siska a rozhlížela se. „Coolopřísné,“ dodala ještě trochu neohrabaně, což měl být odkaz na jejich interní vtip týkající se Sammyho oblíbeného výrazu hustodémonskykrutopřísné.

Alea dívčin pokus ocenila širokým úsměvem.

„Tady se člověk hned cítí dobře.“

„To tedy,“ souhlasila Alea a vedla Darkonku přes salon ke kajutám. Nalevo byla kajuta Bena a Sammyho a napravo její a Tess. V obou případech se jednalo o miniaturní místnosti, v nichž bylo akorát tak místo na palandu a vestavěné skřínky, rovněž malinkaté, takže v kajutách panoval neustálý chaos a nepořádek.

Sisce se ale přesto zdály skvělé. „Vy máte skutečně celou loď sami pro sebe. To je neuvěřitelné!“ Vzápětí trochu provinilým hlasem dodala: „Je tady ale opravdu hodně málo místa a se mnou to tu bude ještě těsnější.“

Alea zaslechla na schodech do podpalubí kroky. Přicházeli k nim ostatní. „Kde bude Siska vlastně spát?“ zeptal se Sammy a jediným skokem se přemístil dolů. Přistál na koberci v salonu vedle koupelny.

„Můžu klidně spát na podlaze,“ řekla Siska rozpačitě a zkrřížila ruce za svými neuvěřitelně rovnými zády. „Pro mě to je naprosto v pořádku.“

„To vůbec nepřichází v úvahu!“ odporovala Alea. „Dostaneš moje místo v dívčí kajutě. Já budu spát u Lennox na gauči.“ Neušlo jí, jak se Lennoxovi při té představě rozzářily oči.

Tess se naopak zatvářila, jako by jí bylo líto, že se Alea stěhuje pryč. Francouzka si ale se Siskou dobře rozuměla, a tak nakonec jen zamumlala: „*Bien*, pro mě za mě.“

Sammy nakrčil nos. „Sněhurko, u tebe ale musí každopádně zbýt nějaké místo!“ namítl. „To, že je Lennox tvůj Yavani ještě neznamená, že u tebe nesmí spát ostatní. Například já! Mívám v noci strašně často studené nohy a musím mít možnost si je někde zahřát.“

To už stáli v salonu všichni. Lennox Sammymu naslouchal s hlavou nakloněnou lehce na stranu.

„Mám to dokonce písemně, že i přes velkou lásku Scorpia smím spát u Sněhurky v posteli!“ tvrdil Sammy a začal něco krámovat v klučíci kajutě – zjevně cosi hledal.

Vzápětí se Sammy vrátil do salonu s papírkem v ruce. „Třetího července,“ předčítal. „I když bude Alea chodit s Lennoxem, smím u ní stejně spát, a to tak často, jak jenom budu chtít. Podepsán: Samuel Draco.“

Tess zasténala.

Alea se zakřenila.

„Vidíte?“ mával Sammy papírkem. „Mám to písemně! Napsal jsem to už před mnoha týdny, když byl Scorpio na palubě nový.“

Ben mu dal záhlavec, smál se ale i on.

„To je velmi zajímavé,“ poznamenala Alea a chtěla si papírek pořádně prohlédnout. „Podej mi ho,“ požádala Sammyho.

Ještě než jí ale mohl lístek papíru podat, vytrhl mu ho z ruky Lennox a předal ho Alee.

Sammy se na něj překvapeně podíval. „No Scorpio... co blázníš?“

Lennox zkřivil ústa.

Alee to došlo a vyděšeně zavřela oči. Přísaha vládkyni! Použila rozkazovací způsob, což znamenalo, že jí Lennox ten papír nejen chtěl podat – on jí ho podat *musel*. Od té doby, co totiž Alee složil přísahu vládkyni, musel vždy udělat přesně to, co mu rozkázala – třeba i mimoděk.

Alea se kousla do spodního rtu. Bylo jí strašlivě líto, že jí ta věta vyklouzla, přestože si předsevzala dávat na všechny své vyslovené věty dobrý pozor. Omluvně se na Lennoxu podívala. „Promiň.“

To už i ostatní pochopili, co se stalo. Tess něco zabručela a Sammy zamumlal: „Tahle polovina přísahy je fakt děsivá...“ Otřásl se jako mokrá pes. „Sledování hororů ve strašidelném zámku je proti tomu dětský čajíček.“

Alea si stísněně zasunula pramen svých dlouhých tmavých vlasů za ucho. Sammy měl pravdu. Tahle polovina byla prostě strašlivá. A ta druhá polovina – super vlastnosti, které Lennox díky přísaze vládkyni získal –, představovala v takovou chvíli pouze malou útěchu.

Lennox hlasitě vydechl. „Už je to v pohodě,“ snažil se zlehčit situaci a usmál se na Aleu svým laskavým úsměvem. Zjevně chápal, že je pro ni těžké dávat pozor na každé slovo. Ani ji o to nikdy nežádal. Alea si byla nic-

méně bolestně vědoma toho, že se jejich vztah může kvůli přísaze vládkyni ocitnout opět v krizi tak, jak se tomu stalo nedávno.

Ben pouze pragmaticky dodal: „Siska dostane Aleino místo a ty, Sammy, budeš spát se mnou v klučicí kajutě. Hotovo.“

Sammy protáhl obličej.

„Nic si z toho nedělej,“ položila mu Alea ruku na paži. „A tady máš – do tvých archivů,“ řekla a s poděkováním mu vrátila jeho papírek.

Sammy si ho s hlubokým povzdychem schoval a bez jakéhokoliv dalšího komentáře zmizel.

Tess se s pokrčením ramen obrátila na Sisku. „Takže teď jsme kajutové sestry, Sis,“ konstatovala s úsměvem.

Siska jí úsměv poněkud zvláště opětovala – pravý koutek se usmíval, levý byl stočený naopak dolů.

„Pojď, zkusíme tam trochu uklidit,“ navrhla Tess a vzápětí obě zmizely v dívčí kajutě.

Lennox a Ben se pustili do vybalování batohů. Alea se chtěla podívat po Sammym, takže opustila salon a následovala Draca nahoru na palubu. Seděl na jedné z beden a podle všeho nahrával další záznam do deníku party. Deník byl něco jako audio vyprávění jejich dobrodružství, která Sammy v podobě hlasových zpráv zaznamenával pro následující generace. Když se vedle něj Alea posadila, vysvětloval právě přísahu vládci: „Tato přísaha pochází z hrozného dílny doktora jménem Aquilius Orion.

Před lety dal doktor dohromady elitní skupinu mořské policie – zhruba dva tucty Darkonů pod vedením vrchního komisaře Zeiruse. Přiměl je, aby mu složili přísahu věrnosti. Tajně jim přitom podal sérum, které extrémním způsobem znásobilo síly Darkonů a udělalo z nich superhrdiny, kteří ale navíc museli udělat všechno, co po nich chtěl. Součástí genetické změny totiž je, že ho musí bezpodmínečně poslouchat. Doktor chtěl to samé udělat se Scorpiem, ten ho ale převezl a složil místo toho přísahu Alee.“

Sammy vyhledal Aleu pohledem. Pousmála se, protože navzdory všem problémům s přísahou vládkyni byla samozřejmě ráda, že se Lennoxovi podařilo udělat Orionovi čáru přes rozpočet.

Sammy pokračoval a bez okolků se přitom na Aleu díval. „Sněhurka nesnáší, že musí Scorpio dělat všechno, co mu řekne.“

Alea automaticky zavřela pusu, jako by z ní nějak podvědomě nechtěla vypustit ani slovo.

Sammy slabě zasténal. „Před nedávnem došlo kvůli přísaze k vysoce výbušné situaci: na mořském dně jsme narazili na Vodní pannu Muru...“ Zarazil se a zdálo se, že si není jistý, zda má pokračovat.

Alea na něj souhlasně kývla. Bylo smysluplné zaznamenávat události v podobě deníku party, přestože se někdy jednalo o dost osobní záležitosti, které by si člověk raději nechal pro sebe.

Sammy obezřetným hlasem pokračoval: „Mura Alea usilovala o život. Lennox Scorpio, Elvarionův bojovník, udělal samozřejmě všechno pro to, aby Aleu ochránil, a mezi ním a Vodní pannou se rozpoutal lýtý boj. Ukázalo se, že Lennox byl díky svým maximalizovaným oblivionským schopnostem silnější než Mura a mohl ji zabít. Alea mu nicméně poručila, aby Vodní pannu pustil – přestože to nebylo to, co by chtěl Lennox udělat. Vzhledem k přísaze vládkyni ale neměl jinou možnost a musel poslechnout.“

Alea zavřela oči, jako by tak mohla uniknout obrazům ze své paměti, které se postupně vynořovaly. Udělalo se jí téměř špatně, když si vzpomněla, jak našťvaný na ni po tom incidentu Lennox byl. Našťvaný, rozčilený a na nejvyšší míru zklamaný, protože mu slíbila, že přísahu nikdy nepoužije proti jeho vůli.

Sammy nahrával dále. „Právě když se Mura chystala vyslovit kletbu, zasáhl osobně sám princ Cassaras a zabil Vodní pannu šípem.“ Sammy s každou slabikou hovořil tišším a tišším hlasem. Tenkrát pro něj bylo strašné se na to všechno dívat. „Pokud by Cassaras nereagoval tak rychle, kdo ví, jestli bychom všichni nebyli prokletí...“

Alea otevřela oči a všimla si, že Sammy zastavil nahrávání. „Nechci tím kritizovat tvoje rozhodnutí! Tedy to, že měl Lennox Muru pustit,“ vysvětloval Sammy vážně. „Chtěl jsem tím jenom říct, že můžeme být zatraceně rádi, že se tam Cassaras objevil a udělal to, co udělal.“

Alea si zastrčila ruce do kapes u kalhot a znovu na svých ramenou cítila celou tíhu situace. „Cassaras na sebe vzal to, co jsem nechtěla, aby vykonal Lennox.“ Na chvíli se odmlčela a její poslední slova se vznášela ve vzduchu s veškerou svou tíží. „Nikdy to principi nezapomenu. A mnoho dalších věcí také ne. Bez něj bychom byli...“

„Plácající se ryby v kaluži,“ řekl Sammy.

„Co?“

„Cassaras se vždycky postaral o to, abychom se dostali do hluboké vody a mohli plavat dál.“

Na Aleině obličeji to vykouzlilo náznak úsměvu.

„Jakým směrem poplujeme dál, o tom rozhoduješ ty,“ dodal Sammy. „Jsi Elvarion – vůdkyně přeživších mořských dětí – a až doposud ses nikdy nerozhodla špatně.“

Tím si Alea nebyla tak jistá.

„Dovedla jsi nás sem. A odsud zvládneme všechno.“

Alea neodpověděla, místo toho se dívala před sebe do prázdna.

„Musíš o tom přemýšlet?“ zeptal se Sammy, který Aleu zatraceně dobře znal. Alea nad vším hodně přemýšlela a Sammy si asi všiml, že se jí k tomuto tématu nasbíralo v hlavě hodně myšlenek, kterými se musela probrat.

Hravě do něj strčila. „Je to tak zjevné?“

„Jasně!“ zasmál se Sammy. „Máš mezi obočím takovou vrásku, a ta znamená, že musíš rychle na příd.“

Nikde se Alee tak dobře nepřemítalo jako na přídi, jenže v poslední době na to nebyl čas. „Tak já raději půjdu,“

odpověděla, pohladila Sammyho vděčně po ruce a od-
loudala se směrem k přídi. Byl už večer a na obzoru se
rýsoval červenozlatý západ slunce. Více než nebeským
představením byla ale Alea fascinována barvami moře,
které jako velrybí Poutnice nejen viděla, ale navíc i chá-
pala jejich poselství. Moře bylo klidné, dominovala mu
hluboká studená modř a na jeho hladině se do klubek
smotávaly pouze ojedinělé tvary a barvy. Dnes se toho
ve vodě moc nedělo.

V uplynulých dnech Alea hodně přemýšlela o své roli
Elvariona a Sammyho poznámka, že se ještě nikdy ne-
rozhodla špatně, ji zasáhla na citlivém místě. Opravdu
to tak bylo? A pokud ano – copak je možné tvrdit, že se
to nikdy v budoucnu nestane? Nesla natolik velkou zod-
povědnost, že si nemohla dovolit udělat chybu. Nechtěla
totiž dosáhnout ničeho menšího než záchrany oceánů
a jejich přeměny v místo vhodné pro život mořských
dětí, které by se mohly vrátit do své domoviny. Aby toho
dosáhla, musí zneškodnit virus doktora Oriona a zničit
sít jeho grecerů, kteří ilegálně vyvážejí jedovatý odpad
do moře a tím tráví oceány. Mořský svět navíc nemůže
povstat v celé svojí kráse, pokud ho bude ohrožovat zne-
čištěné životní prostředí v takové míře, v jaké se to děje
v současnosti.

Obrovský rozsah takového úkolu působil tísnivě. Než
mohl ale nepříjemný pocit Aleu převálcovat, zhluboka
se nadechla do břicha tak, jak ji to naučila Tess, ucítila

sílu svého dechu, a zvládla tak své myšlenky kontrolovat. Tato metoda jí již několikrát pomohla a zafungovala i tentokrát. Navzdory všem pochybám o sobě samé Alea někde v hloubi duše věděla, že je předurčená k tomu být Elvarionem poslední generace. Měla k tomu všechny předpoklady, dovednosti, a to i přesto, že to bylo někdy zatraceně těžké. Z celého srdce se ale chtěla pokusit svůj osud naplnit. A nebyla na to sama.

Jako na povel uslyšela Alea přicházet ostatní. Ben, Siska, Lennox a Tess zjevně právě v přístavu vypouštěli odpad a čerpali čistou vodu. Jak dlouho tady už stojí? Slunce již téměř dokončilo své fascinující představení. Zvedal se vítr.

Lennox přistoupil k Alee a políbil ji na spánek. „Všechno v pořádku?“

Alea si krátce opřela čelo o jeho bradu. „Všechno v pořádku,“ odpověděla a usmála se na něj.

Ben nastavil nos větru a podíval se nahoru směrem k pečlivě svinutým plachtám *Crucis*. „Měli bychom odrazit a zakotvit někde dál. Tady v přístavu je to sice milé, ale Scorpio, měl bys co nejrychleji loď zamaskovat ropušnicemi,“ – podíval se na Lennox – „a stát v přístavu s maskovanou lodí je nebezpečné, protože by do nás mohly narazit ostatní lodě.“

Posádce Alfa cru to bylo naprosto jasné. Ben to pravděpodobně předtím vysvětlil i Sisce, která byla na palubě lodi poprvé.

Kapitán dvakrát zadupal na dřevěnou palubu, což byl pro všechny, kteří se nacházeli v podpalubí, signál k tomu jít nahoru.

Sammy se vyřítil po schodech. „Odrážíme?“ Zamnul si ruce. „Mám nahodit motor?“

„Ano, udělej to,“ odpověděl Ben. „Jakmile ale budeme pryč z přístavu, vytáhneme plachty.“ Bylo to určitě dobré rozhodnutí, protože váł příznivý vítr a v mžiku se tak dostanou na volné moře.

Zatímco Lennox uvolňoval lana a Sammy běžel k motoru, vyletěla teta Hildegarda nahoru na vrcholek stěžně a shlížela k nim dolů, jako by musela mít posádku Alfa cru při jejich práci pod kontrolou.

Jakmile Sammy motor nahodil a ozval se rachot, začala se *Crucis* pomalým pohybem vzdalovat od mola. Alea se podívala na Bena. Spěchal na kapitánský můstek ke kormidlu a manévroval s lodí kolem katamaránů a rybářských člunů ven z přístavu. Nyní dal Alea a Tess rukou znamení, že se mají připravit u kosatky. Všechno bylo nachystané. Na Benův pokyn Sammy vypnul motor a běžel k ostatním. Ben Sisce spěšně naznačil, že má prostě pozorovat ostatní. Tess a Alea pozorně čekaly u kosatky na Benovy pokyny. Sammy a Lennox, který se přidal k nejmladšímu členovi party, stáli u hlavní plachty.

„Plachty připraveny ke vztyčení!“ Ben udělal příslušné znamení rukou.

„Jasně, jasně, kapitáne!“ zvolali sborově Alfa cru.

Alea s Tess společně připravily plachtu a následně se pustily do kosatky. Trvalo jenom několik okamžiků, než byla nad jejich hlavami vztyčena přední plachta *Crucis* a nadouvala se ve větru, jako by celou dobu čekala jenom na to, až se dostane nahoru. Lennox a Sammy zatím společnými silami táhli za lana hlavní plachty, až se nakonec ve vzduchu napínala i ona. Alfa cru byli sehraný tým a společně fungovali jako dobře namazaný stroj.

Ben otáčel kormidlem tak dlouho, dokud nezajistil, aby byla *Crucis* dobře orientovaná ve směru větru. Jejich svérázná loď s vrzáním a skřípěním plula pod plnými plachtami po modré hladině. V posledních slunečních paprscích se třpytily hřebínky vln. Vítr cuchal Alee vlasy, vlály jí přímo do obličeje, takže téměř nic neviděla, ale přesto se usmívala.

Když se Alea následujícího rána probudila, chvíli jí trvalo, než se zorientovala. Ležela na gauči v salonu. Vpravo vedle ní spal Lennox, zleva se k ní přitulil Sammy. Alea si matně vzpomínala, že si k nim král tuličů někdy v noci vlezl pod deku, aby si mezi Aleinými lýtky zahřál nohy. Pořádne si to ale ani neuvědomila, protože byla pohlcena intenzivním snem, ve kterém se svojí sestrou – dvojčetem Antheou – plavala hlubinami moře a doprovázel je přitom mysticky krásný velrybí zpěv.

Když se Alea donutila úplně se probudit, ještě v ní dozníval jemný zpěv velryb a připadalo jí, že dlouhé teskné tóny přesně vystihují její touhu po sestře. Jakmile zavadila pohledem o Thein batoh, který sem Lennox dovezl ze Sankt Goarshausenu a který nyní stál v rohu salonu, jako kdyby čekal na svoji majitelku, píchlo ji u srdce. Sestra jí najednou chyběla tak moc, až jí to trhlo srdce. Přitlačila si ruku na hrudník. Theu věznil doktor Orion, a přestože Alea věděla, že se jí tam daří vcelku dobře, byla ta myšlenka téměř nesnesitelná. Doktor určitě Theu

v mezičase přemístil do nového utajeného tábora a Alea by se do ničeho nepustila raději než do hledání jejího úkrytu. Od Talassiopy – strážkyně času – se ale dozvěděla, že se má Alfa cru při hledání místa Theina pobytu držet zpátky. Dostat se Orionovi na stopu bylo zjevně úkolem magických bytostí, které spolu díky tomu začnou lépe komunikovat. Alea věděla, že některé magické bytosti již začaly spolupracovat a byly doktorovi v patách. Procházejí tak společnou dobrou zkušeností, což představuje v dějinách mořského světa důležitý milník. Magické národy byly totiž jinak poměrně samotářské, a když z oceánů zmizeli mořští lidé, neměly už nic, co by je spojovalo. Jejich sjednocení však mělo velký význam, protože pouze s pomocí armády magických bytostí měli Alfa cru vůbec šanci doktora Oriona porazit. Dávalo tedy smysl, aby ho pronásledovaly ony, a ne Alfa cru. Když ho najdou, bude Thea volná...

Brzké ráno se hlásilo ostrými slunečními paprsky pronikajícími oknem do salonu, a přestože byla polovina září, již takhle brzy ráno byla ve vzduchu cítit horkost probouzejícího se dne. Alea zůstala klidně ležet mezi Lennoxem a Sammym, kteří podle všeho ještě tvrdě spali. Velrybí zpěv ze snu stále neodezněl a Aleu něco napadlo.

Rychle zavřela oči. Chtěla se pokusit navázat se svojí sestrou telepatický kontakt, protože se jim to v minulosti už povedlo. Před dvěma dny vedla s Theou – pouze silou jejich myšlenek! – dlouhý rozhovor. U telepatie bylo ale

zásadní, aby mezi lidmi, kteří spolu chtějí komunikovat, nebyla příliš velká vzdálenost. Pokud se Thea nevyskytuje někde v blízkosti, ke kontaktu nedojde. Tak tomu muselo být i teď. Alea v myšlenkách volala svoji sestru, nedostala ale žádnou odpověď. Povzdychla si.

Jak blízko by asi musela být, aby to klaplo? Ne dále než deset kilometrů? Padesát? Alea si předsevzala, že se na to musí zeptat mořského kluka Evelina. Byl na telepatii expert, protože lidé jeho kmene, Adetari, se uměli násobit a dvojníci potom spolu mohli telepaticky komunikovat. Evelin by určitě věděl, na jakou vzdálenost je spojení ještě možné. Alea se zamyslela. Možná dnes Evelinovi nahraje zprávu a zeptá se ho. Mezi mořskými dětmi bylo teď už naprosto běžné, že si posílaly řečové zprávy a vzájemně se informovaly o tom, co je kde nového. Vytvořilo se už několik přátelství, a Anšové Zuzana a Yasin se do sebe dokonce zamilovali. Každý den se vytvářela další spojení a sílil pocit vzájemné sounáležitosti. Alea také věděla, že mořské děti mají stále ještě mnoho otázek, a už dlouho si říkala, že by měla zorganizovat další videokonferenci, při které by se mohli všem otázkám věnovat. Musí to brzy udělat a možná už s nimi tou dobou bude Thea a pozná tak všechny ostatní: Kit, Evelina, Nexona, Islu, Zuzanu, Yasina, Ravennu, Fionnu – to byly pouze některé z přeživších mořských dětí...

Ta představa byla tak krásná, že vehnala Alea slzy do očí. Thea byla trochu jako divoká šelma, rebelka skrz na

skrz, a Alea si svoji sestru nedokázala představit v žádné běžné školní třídě. Vedle podivína Evelina, tvrdohlavého Obliviona Nexona nebo komické ohnivé podivínky Kit by to ale bylo docela dobře možné. Alea to jasně viděla svým vnitřním zrakem. Jednoho dne se všichni setkají.

Opatrně sklouzla mezi Lennoxem a Sammym z gauče a vstala. Její ledvinka ležela na protilehlém stolku. Alea si ji potichu vzala a otevřela ji. Nacházel se v ní jeden z jejích největších pokladů: zlatý plášť Mlčících Šamírů – magické roucho, které ukazuje události z minulosti v podobě jakéhosi „filmu“. S pomocí pláště viděla Alea věci, které se staly před nedávnem, a nyní doufala, že by mohla alespoň krátce spatřit svoji sestru. Talassiopa jí sice řekla, aby plášť nežádala o prozrazení Theina místa pobytu, protože nalezení Orionova úkrytu bylo úkolem magických bytostí, jenže Alee nešlo o nějaké indicie toho, kde se Thea nachází – chtěla pouze vidět, že se jí i nadále daří dobře. Třeba jí plášť ukáže něco, co ji uklidní.

Alea vyndala roucho z ledvinky a hedvábná látka se jí rozprostřela mezi prsty jako tekuté zlato. Potichu si plášť přehodila přes ramena. *Prosím, ukaž mi moji sestru*, požádala v myšlenkách a neodvažovala se ani nadechnout. V následujícím okamžiku se jakoby z mlhy začaly vynořovat obrysy a ona je viděla svým vnitřním okem. A skutečně – spatřila Theu! Alea zalapala po dechu a téměř nemohla uvěřit, že jí plášť skutečně splnil přání. Netrpě-

livě se rozhlédla po pokoji s postelí a skřínkou, který byl vkusně a trochu studeně zařízený, jako hotelový pokoj. Každou vteřinou se mlha projasňovala a Alea si již byla jistá, že osoba, která se jí objevuje v zoomu „čočky“ pláště, je skutečně její sestra. Thea seděla u stolu vedle zdi a dívala se do zrcadla na stěně. Před sebou měla sklenici s vodou, ve které plavaly kostky ledu. Zjevně bylo tam, kde se právě nacházela, hodně teplo.

Alea byla strašně rozrušená. Kdy se to, co jí plášť ukazuje, stalo? Thea vypadala stejně jako při jejich setkání v Sankt Goarshausenu – měla rozčuchané vlasy dlouhé zhruba k bradě a v nich ostře růžové proužky. Nebyla to dokonce stejná mikina s kapucí a úzké kalhoty, které měla tenkrát na sobě? Ano, Alea si tím byla jistá. Obojí se ale zdálo být v mezičase vyprané.

Theiny jasně zelené oči Poutnice byly zaměřené na něco, co držela v ruce. Byl to fotokámen, který jí Alea dala! Na magickém kameni byly obě zobrazené jako smějící se miminka. Thea se na kámen usmála, strčila si ho do kapsy u kalhot a znovu se podívala do zrcadla. „Ahoj,“ znakovala. Thea byla neslyšící, takže znaková řeč byla její mateřskou řečí. Alea se během léta naučila zlomky znakové řeči, což už ale teď nebylo důležité, protože měla na řetízku na krku pověšený mluvící kámen. Jasně zelené krystaly – mluvící kameny – jim svěřila Lafora Grarmathacht. Byl to nesmírně cenný dárek, protože díky kamenům zmizely všechny jazykové bariéry.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Alea - dívka moře: Velrybí zpěv (Část 1).
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.